

“... Trong mọt n giáo d c nh m i ng i đ u bi t thì thầy cô giáo b lăg nh c là t y u. Th ch nh th , th y cô nh th , giáo d c nh th thì s n ph m c a giáo d c nh th , trong mọt th i gian dài thì nó t là th ! ...”

Trên th gian này không có gì s ng mãi. Không có gì gi u v ng mãi, r i s đ n ngày lũ súc sinh b ph i bày. Chuy n c a th y Khoa cũng v y! Th y b n gì mà khóc! Ng i quân t khi làm vi c ngay chính thì lũ ti u nhân hi u làm sao đ c. Đã là ti u nhân t c là nhân cách bé, nhân cách bé t ng đ ng, thì th y khóc làm gì! Bi t v y, nh ng l ng tâm ta r m r ch, nh c nh i bu c ta đi tìm câu tr l i.

Đã nhi u năm ch y theo thành tích - đ i trá c a ngành giáo d c Vi t Nam. Đâu đâu cũng đ t t nghi p 100% trong khi ki n th c n n, căn b n không có gì, đ o đ c xu ng c p, hu ho i nghiêm tr ng, trò xúc ph m th y cô, th y cô đánh đ p, ch i b i lăg m h c trò, b t h c trò li m gh ng i, th m chí dán băng keo vào mi ng tr !...

H n c t dân t c và tri th c nhân lo i c ngàn năm đ u n ch a trong sách v , song chi n tranh liên miên, khi hoà bình v n h i, l i đ u đá liên miên. Và r i sách v thay xoành xo ch, đ n các th y ăn h c chu đáo còn không theo k p hu ng h lũ h c sinh ph n l n là nghèo, tr c đây đối kém r h ng, n n bao c p kéo dài, không ch t nh năm 45 là may! H c gì!

Chính vì th mà s n ph m c a giáo d c là đào t o con ng i Vi t Nam thành thi u tri th c ho c ch p vá, vô văn hoá, đ o đ c kém trên ph m vi mi n B c trong mọt th i gian dài k c mọt s quan ch c. Xin c xem hành vi c a h thì s rõ. Ai cũng th y đ i u y, mà ai cũng im! Ch đ n Th y Khoa - mọt th y giáo v a đ i c, v a nói không đ c trôi ch y, lên ti ng v v thì c Tr ng Phú Xuyên A - Hà Tây cũ, quen thói gian manh trong thi T t nghi p! Thì m i có cu c đ i đ i "2 không" c a ngành giáo d c Vi t Nam. Th mà ...! Th t không may cho th y Khoa, ông Nguy n Thi n Nhân v a lên B tr ng, v a ch a có chuy n gì đ gây đ u n, sân kh u đã b y ra mà ch a có vai đ i n! Th là ông Nhân nh n vai ng i hùg đi bênh anh giáo đ i c mong đ i n mọt vai đ đ i cho ngành giáo d c đ y th ng t t c a n c nhà hi n đang t t h u trong th gi i v n minh! Vi c này TV, Báo chí đã om sòm mọt thu ... Còn th y Khoa thi u c nh giác “cách m ng” (!) đ đ n nông n i này, ch c th y ch a đ c đ c v s ph n c a ông Tr ng Qu c ch ng tham nhũg chăg? Hay th y ch a bi t đ n anh T n Dũng ch ng tham nhũg th mà còn c ng h ng n a là...

Sau vậ kợ ch nhậ và vai điợ n lợ y tiợ ng cợ a ông Nhân, mợ i chuyợ n lợ i trợ vợ nhợ cũ. Đám bợ u xợ u vợ phòng lợ nh ngợ i viợ t báo cáo, thành tích, phong bì bợ túi. Còn thợ y Khoa chìm đợ m vào lòng tin tợ t thợ ng, nhợ chúng ta đã tợ ng tin "chợ nghĩa tợ bợ n giợ y chợ t" cợ a nhợ ng kợ thợ i mợ m mợ t thuợ ! Trên đợ i có cái gì cợ cợ ng thợ mãi đợ c đợ u!

Thợ y Khoa đợ c tiợ ng là ngợ i hùng trong viợ c chợ ng tiêu cợ c cợ a ngành giáo đợ c, đợ c nhợ n bợ ng khen cợ a ông Bợ trợ ng đợ c lên TV, làm khách mợ i danh đợ cợ a chợ ng trình "Ngợ i Đợ ng Thợ i"... Thợ y tợ ra ợ ng cợ đợ i biợ u quợ c hợ i vợ i kợ t quợ không có phiợ u nào ợ ng hợ thợ y, trong khi viợ c thợ y làm đã đợ c nhợ n dân cợ nợ c ợ ng hợ ! Đó là giây phút thăng hoa, khuợ ch tán nhợ t trong đợ i thợ y. Nghe đợ u thợ y mân mê tợ m bợ ng khen đợ n phát rợ ! Còn bây giợ thợ y đợ n trợ ng bợ đợ ng nghiợ p xa lánh, hợ c sinh e dề, hàng ngày bợ đợ doợ , gợ i đợ n khợ ng bợ lúc nợ a đêm. Thợ y đang sợ ng trong nợ i sợ hợ i và cô đợ n. Chợ lợ cái đợ ng lợ i chợ t thợ này ợ ? Chợ lợ con mãnh thú lợ i bợ đám linh cợ u xợ i tái thợ này ợ ? Thợ y cợ tợ ng linh cợ u không ăn thợ t cợ p à? Nhợ đợ n tợ cáo cợ a thợ y thì trợ ng Vân Tợ o cợ a thợ y là đợ a ngợ c cợ a Pôn Pợ t! Ai bợ o trợ nó hợ trợ i!

Ợ đợ u cũng có Đợ ng! Đợ ng sáng suợ t và lãnh đợ o toàn điợ n cợ mà! Nhợ ng Đợ ng là ai? Phợ m hợ nh thợ nào thì có lợ chợ có Bác Hợ mợ i trợ lợ i đợ c câu trợ c nghiợ m này! Giá mà thợ y Khoa đợ ng đợ c thì mợ i sợ có thợ khác. Song ngợ i quân tợ khi vợ t bợ mợ ng sợ ng cợ a mình vì cái lý đợ ng thì đã là ngợ i vĩ đợ i! Không cợ n đợ ng phái nào, tợ chợ c nào, cá nhợ n nào bênh vợ c! Tợ nó đợ c tôn vinh! Vợ y thì tợ i sao thợ y khóc nợ c nợ trên TV?

Tôi là ngợ i xem, chợ biợ t đoán là thợ y khóc vì lòng tin đã chợ t mợ t rợ i! Tôi mợ n phép so sánh giợ a hai chợ đợ : Ợ Miợ n Nam đợ i chợ đợ "Mợ - Nguợ" đợ kợ nào dám bợ t nợ t thợ y cô, dù hợ n nhợ n danh Chính phợ , cợ nh sát, hay kợ côn đợ . Hợ c trò kính cợ n, yêu thợ ng thợ y nhợ nhợ t, đi ra đợ ng bà con nhợ n dân tôn trợ ng, cúi mình. Vì hợ hợ c tợ do, dân chợ , nợ n tợ ng cợ a văn minh công bợ ng thợ c sợ . Nhợ ng giáo viên Sài Gòn mà tôi đã đợ c tiợ p xúc khi đi ôn thi Đợ i hợ c ngay sau giợ i phóng 1975, thợ y hợ là nhợ ng ngợ i có kiợ n thợ c đợ sợ trên nhiợ u lĩnh vợ c văn hợ c, nghợ thuợ t, hợ i hoợ , điều khợ c, âm nhợ c, triợ t hợ c, đợ n ợ nh, hợ thợ ng có hai ngoợ i ngợ Anh, Pháp, hợ cợ xợ lợ đợ , nhợ nhợ n, ăn nói khúc chiợ t, mô phợ m. Điợ u ợ y làm tôi kinh ngợ c, và nhợ n ra mợ t đợ i u rợ ng: ai có ăn, có hợ c tợ tợ mợ t xợ hợ i dân chợ và văn minh.

Trong nợ n tợ ng xợ hợ i có luợ t pháp công minh thì nói chung hợ là nhợ ng ngợ i đáng kính, còn ợ trợ ng Thợ y Khoa xem ra ngợ i quá! Đợ c đợ n tợ cáo cợ a Thợ y thợ y sợ quá! Ông Hiợ u trợ ng chợ i cợ Bợ trợ ng Bợ giáo đợ c công khai trợ c giáo giợ i mợ t cách thô tợ c nhợ vợ y thì ngợ i quá. Đó là hành vi cợ a lũ lợ u manh, thợ o khợ u, ma cô chợ còn gì là trí thợ c nợ a! Và ta cũng phợ n biợ n rợ ng tợ cách ông Bợ trợ ng thợ nào mà bợ n ngợ i này dám lợ ng mợ nhợ vợ y! Câu phợ n biợ n này cũng chợ có Bác Hợ mợ i trợ lợ i đợ c! Ta buợ t miợ ng thợ dài mà rợ ng: "Bác Hợ ợ i!

muốn hèn cút p Bác quá mà đành chửi u! Thôi thì chào thua sếp m cho vương!"

Trong mắt tôi giáo dục như mọi người đều biết thì thầy cô bỏ lãng nhấc là tốt yêu. Thầy như như thầy, thầy cô như thầy, giáo dục như thầy thì sẽ n phẩm của giáo dục như thầy, trong mắt tôi gian dài thì nó tốt là thầy! Thầy mọi hay cái gì cứ để thành người quan trọng thầy! Là con người mà cha mẹ họ còn không hiểu u, thầy phải. Với con họ còn bỏ vùi dập, sếp nhấc, anh chị em họ còn bỏ họ ngoảnh mặt, Thiên liêng như nhà thầy, chùa chiền, miếu mộ, lãng tèm còn tàn phá không e dè, huỷ hoại thầy y Khoa đã là cái đình gì mà họ không xúc phạm! Nghĩ vậy trí thức ta thầy mà buồn. Nghĩ vậy cái lý gì đã đưa trí thức ta đến nông nổi này mà cay! Ngày mai đây, bước chân xuống mồ họ còn nghĩ đến c vật thân phận làm thầy như thầy y giáo Khoa, chắc không ít người hãy còn cay! Than ôi!

Gặp tôi ở mắt cõi đất này

Kiếp người là mắt kiếp Thầy là hai ...

Cho dù tôi phải hoá thành kiếp khác thì tôi vẫn kính trọng Thầy y Khoa và nguyện rửa sạch linh hồn. Cũng như tôi tin ông Nhân nào đó sẽ toàn tâm toàn ý cho ngành giáo dục "ta", để sau vài ba chục năm nữa ta sẽ có mắt tôi giáo dục đẹp đẽ ngang bằng anh bạn Lào!

Hà Nội, 23/11/2008